

ЧУДЕСА

За някои чудесата са онзи живец, който ни кара да вдишваме дълбоко всеки път, когато усетим, че неслучайно сме тук, долу, на този объркан от собствените ни мисли свят. Други пък ги наричат вредна житейска концепция, която ни лишава от реална преценка на случващото се. Има и трети, за които чудесата се изчерпват със Седемте чудеса на света (не знам обаче кой рекламен вариант е в главите им - старият или „обновеният“). Всъщност чудесата са относително понятие. Всичко зависи от това как ще ги разтълкуваш и приемеш. Сега се за няколко, които промениха живота ми, и за груги, които просто паза в килера на съзнанието си. А в килера обикновено човек пази ненужните неща, които го е жал да изхвърли...

Има едно място в сърцето на Родопите, което се намира високо-високо, за да е по-близо до Господ. Тихо е, за да се чуват молитвите по-ясно, а поляните са меки като килим, за да се чувстваш винаги добре дошъл. Кръстов връх продължава да привлича вярващите с легенди за хора, които получили изцеление, след като пренощували на поляната пред черквата.

Явно в живота на всеки има неща, за които е сигурен, че трябва да се случат. В моята графа „знам, че трябва“ Кръстов връх от години висеше незадраскан. Бях си научила, че със сигурност ще стъпя там. Затова заедно с една приятелка и бабите от някаква религиозна група се натоварихме на раздрънкано „Чавдар“-че и поехме по пътя на чудеса-

ЕЛИЦА ДИМОВА

та. А до чудесата не се стига лесно. Старият очукан автобус пъшкеше по острите завои на тесните родопски пътища, а върхът оставаше все така далече. Усещах как се изкачвам, ужасяващи пропастни заплашително се отваряха от лявата страна на шумното „Чавдар“-че, чието ехо навярно още грънчи нягде из планината. На моменти си мислех, че няма да ни бъде. Пропастите ставаха все по-големи и опасни, а завоите - още по-остри и коварни. „Свърши се“, казах си, щом шофьорът наби спирачката и ревът на двигателя уморено замлъкна.

На върха на планината се оказа, че живее тишината, беше толкова изяснено, че гумите изчезнаха. Само мизах.

Беше вече обяг. Парещото слънце ме накара да се отпусна и да изключа всички неотложни мисли от съзнанието си. Сигурно сте забелязали, че родопската поляна, когато е обримчена с вековни дървета, е от онези места, на които се чувстваш ужасно малък и незначителен. Дълго съзерцавах безкрая. Казах си - това ще е мястото на

чудесата. Няма къде гругаде да е! Само трябва да изчакам нощта, за да дойде рег и на моето чудо.

Мръкна се. Поклонихме се, както е редът, пред металния кръст, подарен от цар Борис III, и се запътихме към каменистото площадче пред черквата. Там трябваше да пренощваме под небето, докато нашите чудеса си намерят „адресатите.“ Наоколо хора със свещи в ръка крачеха към своето изцеление. Свещеникът, застанал на входа на църквата, четеше молитвата си, но всеки разказваше на най-близкия до него поредната чудна история за болен, който си тръгнал здрав, за бездетна жена, която скоро след това се сдобила с рожба. Слушаш и вярваш. Знаеш, че си на точното място за това, което имаш да му кажеш.

Към полунощ студът стана непоносим, а урбанизираната ми природа не беше се сетила, че за да ноцуваш в планината, трябва много повече от тишърт с гълъг ръкав. Нямахме как, трябваше засрамена да се скрия в старото „Чавдар“-че. „Да спиш в автобуса, а не под небето, не се брой, следователно няма чудо за теб“, казах си гузно, щом се настаних на прогънената седалка. Какво пък, нали някой от хората пред черквата ще намери своето чудо. В този миг червени светлини и сирени разбиха дома на тишината. Стреснато изтичах навън. Една разнебитена линейка профуча покрай мен.

Жена на възрастта на майка ми беше получила инфаркт. Линейката беше стара, бавна и окаяна. Докато пристигне, жената беше издъхнала.

Стоях на пътя между чудоейното място и нищото. Пак само мизах. Толкова много гняв се надигаше в мен, че исках да изкрещя: „Това ли са ти чудесата? Затова ли тя дойде тук? Защо лъжеш? И какво изобщо си въобразявах аз за това ужасно място?!“. Бабата на моята приятелка се приближи и каза: „Недей да говориш лоши неща, на хубаво място си отиде жената. Хубаво, хубаво се случи! Дойде тук и срещна Господ. Хубаво стана, хубаво...“

А аз намразих Кръстов връх. Заклех се повече да не стъпя там. Това не е моето чудо. ❗